

Kete

IR ŽAVINGASIS ISPANAS

Sharon Kendrick

BALFORŲ ŠEIMOS PAVELDĖTOJOS - 2 -

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Sharon Kendrick
(Šeron Kendrik)

KETĖ
IR ŽAVINGASIS ISPANAS

Antrasis serijos
Balforų šeimos paveldėtojos
romanas

Versta iš Sharon Kendrick Kat and the Dare-Devil
Spaniard, 2010

© Sharon Kendrick, 2010

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Inga Stančikaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2014

© Ramona Balytė, dizainas, 2014

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-884-3

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

PIRMAS SKYRIUS

Net ryški Viduržemio saulė jos nuotaikos praskaidrinti nepajėgė.

Staiga pajutusi nevilties dūrį į paširdžius, Ketė nusibraukė tamsių plaukų sruogą nuo akių ir atsilošė minkštoje odinėje limuzino sėdynėje. Praėjo savaitė, bet tos nakties prisiminimai vis dar gyvi. Nakties, kai kaltinimai – ir atsakomieji kaltinimai – sukosi ore kaip sraigasparnio mentės. Nakties, kai į šviesą išlindo dar viena šlykšti, gėdos kupina šeimos paslaptis.

Jei tik...

Jei tik visa tai nebūtų įvykę prašmatniame Balforų labdaros pokylyje, kai lauke tykojo pusė pasaulio žiniasklaidos atstovų, tik ir laukiančių kokios nors sensacingos naujienos. Ketė trumpam užsimerkė. Jie tikriausiai negalėjo patikėti savo laime.

Jau pernai metų pokylis buvo užtektinai netikęs – ji žeminančiai apsikvailino prieš tą arogantišką ispaną Karlosą Gererą – bet to bent jau niekas, išskyrus jos tėvą, nematė. Šįsyk viskas dar blogiau – jos dvynės seserys paskelbė žinią, kad mylima sesuo Zoja pradėta visai kito vyro, tad nėra tikra Balfor.

Užuodę kraują, paparacai aplink didingą šeimą dvarą būriavosi ištisas dienas ir štai dar kartą Balforų pavardės pilni laikraščiai. Ketė jau buvo įpratusi, kad paminėjus jos šeimos vardą skambėjo tie patys žodžiai – karščiausia dienos tema. Žodžiai, kurie vis dar skaudino, kad ir kiek kartų ji juos girdėtų.

Skandalas.

Gėda.

Paslaptys.

Tiesa ta, kad Balforų šeima išties garsėja visu tuo ir dar daugiau. Bet vien dėl to, kad jie turtingi, nereikia, kad neįsivaikytų skausmo ar skriaudos. Įdurk ir jie kraujuos kaip ir visi likusieji. Bet, žinoma, to niekas nemato ir niekada nepamatys, na, bent jau tikrai ne iš Ketės. Leido sau niūriai šyptelėti. Nes vos tik parodysi skriaudą, tapsi pažeidžiamas, o tai pavojingiausia. Negi ji nežino to geriau už bet ką kitą?

Spoksojo pro automobilio langą, vis primindama sau, kaip susitvarkė su pastaruoju pažeminimu. Taip, kaip susitvarkydavo visada. Paspruko iš šeimos dvaro. Tiesa, netoli – tik iki Londono – kur apsistojo viešbutyje, prisidengusi išgalvotu vardu ir didžiuliais saulės akiniais. Kol vakar ryte paskambino tėvas, siūlydamas

jai galimybę.

Kodėl ji tučtuojau pajuto krūvą įtarimų? Ar todėl, kad, nors yra tikrasis jos tėvas, -Oskaras niekada nebuvo jai toks artimas kaip mylimas patėvis Viktoras? Ketė sutramdė akyse pasirodžiusias ašaras ir nutaisė ištobulintą ryžtingą veidą. Negalvos nei apie patėvį, nei apie praeitį. Tiesiog *negalvos*. Nes ten slypi beprotybė, apgailestavimas ir visi kiti skaudūs jausmai, nuo kurių taip sunkiai stengėsi apsiginti.

Ir visgi ji labai atsargiai paklausė:

- Kokią galimybę, tėti?

Pauzė. Ar ji tik įsivaizdavo tą nepažįstamą, plienu virtusį jo balsą?

- Tokią, kuri turėtų būti išnaudota, - bejausmiu balsu atsakė tėvas. - Juk aną vakarą per pokylį man prasitarei, kad tau įgriso taip gyventi, Kete?

Ar taip sakė? Nejaugi silpnumo akimirką buvo tokia kvaila ir leptelėjo Balforų šeimos patriarchui apie tą vienatvę, it upę tekančią jos gyslomis?

- Argi?

- Tikrai. Tad kodėl neišnaudojus progos pakeisti aplinką ir orą. Kaip tau pasiplaukiojimas Viduržemio jūra?

Čia būtent tai, ko jai reikia. Sveiko jūros oro ir progos pabėgti. Ir nors tėvas kažkaip keistai atsisakė išduoti jai smulkmenas, Ketė žinojo, kad bus gera. Oskaras kartais ir neapsikėsda-vo su dukromis, bet giliai širdyje nieko labiau nemėgo, kaip tik nardinti jas į gyvenimo malonumus.

Būtent todėl dabar sėdi atsipalaidavusi prabangaus limuzino gale, pakeliui į prašmatnų Antibų uostą, o lauke ryški Provanso saulė kepina turtingus atostogautojus. Žvilganti jūra švytėjo kobalto mėliu, o uostas buvo grūste prigrūstas didžiausių motorinių jachtų pasaulyje. Bet tokia jau ta Pietų Prancūzija – vien tik prabanga, blizgesys ir kibirai pinigų.

Lengva ranka nustūmusi šalin visas bėdas – to per visus tuos metus buvo puikiai išmokusi – Ketė stebėjo, kaip limuzinas sustoja šalia eile išrikiuotų dailių, ant vandens besisupančių jachtų.

– Atvykome, panele, – tarė vairuotojas, mostelėdamas link didžiausio iš laivų, kur keli įgulos nariai kiekvienas su savais darbais sukosi ant denio.

Staiga, pamiršusi viską aplink, Ketė įsispokojo į gražiausią kada matytą jachtą. Ilgos, aerodinaminės formos, smailėjančiu priekiu, ji

kilo iš vandens lyg koks neregėtas paukštis. Ketė matė poliruoto medžio denį ir turkio spalva mirguliuojantį baseiną – ir netgi tokį patogumą kaip sraigtasparnio nusileidimo aikštelė.

– Oho, – sušnabždėjo ji, o lūpos švelniai išlinko į šypseną. Nuo pat kūdikystės sukiojosi tarp turtuolių ir puikiai žinojo, kad nusipirkti šitokią jachtą ir ją išlaikyti neįtikėtina brangu – bet ši įspūdinga transporto priemonė buvo neprilygstama. Ji... *pribloškianti*. Aplink būriavosi turistai, norėdami ją nufotografuoti, ir Ketė trumpam susimąstė, kas galėtų būti jos savininkas ir kodėl tėvas taip slaptingai to neišdavė.

Pavadinimas davė kelias užuominas. Tamsiomis, pakrypusiomis raidėmis ant šono buvo užrašyti žodžiai *Corazon Frio*. Už tamsių akinių paslėptos Ketės akys prisimerkė. Ką gi tai galėtų reikšti?

Nors tikrai ne lingvistė, bet net ir ji atpažino, kad užrašyta ispaniškai. Širdis neramiai šoktelėjo. Kaip ir vienintelis vyras, kada nors pažeminęs ją viešumoje.

Ir tas, kuris nuo pat tos akimirkos nepaliko jos sapnų. Vyras tvirtu, lieкну kūnu, nesutramdomais juodais plaukais ir šalčiausiomis kada matytomis akimis.

Nusipurtydama dar labiau sukrečiantį prisiminimą nei sukilimas praėjusios savaitės pokylyje, Ketė išlipo iš automobilio ir iškart pastebėjo, kad aplinkiniai sustojo ir sužiuro į ją.

Kita vertus, taip buvo visada. Jei sužavi žmones išvaizda, jie retai kada stabteli pažvelgti giliau. Drabužiai gali tapti šarvais, neleidžiančiais kitiems prieiti per arti. Ir taip geriau. Daug geriau.

Vilkėjo trumpučius džinsinius šortus ir susitraukusius baltus marškinėlius, iš po kurių kartais švystelėdavo plokščias, įdeges, blyškios karamelės spalvos pilvas. Žvilgantys juodi plaukai vilnijo pečiais ir žemyn nugara, o mėlynas Balforų akis slėpė didžiuliai akiniai. Pūkiai žinojo, kokią aprangą dera vilkėti per tokią prašmatnią kelionę jachta, ir pasirūpino tuo iki menkiausios smulkmenos. Privalu apsilikti paprastai, bet turėti kuo daugiau statuso simbolių.

- Atneškite mano krepšius, prašau, - tarė Ketė vairuotojui ir pasuko link trapo. Šiek tiek pasistiebusi savo šio sezono madingiausiose espadrilėse, pastebėjo jos link einantį šviesiaplaukį uniformotą vyrą ir nusišypsojo.

- Labas. Tikriausiai manęs laukiate. Aš Ketė Balfor, - tarė.

- Taip. - Vyras linktelėjo, primerkęs blyškiai žydras akis nužvelgė ją, jo ausyje žybtelėjo deimančiukas. - Taip ir pamaniau.

Ketė apsidairė.

- Ar kiti svečiai jau atvyko?

- Ne.

- O... šeiminkas? - Kaip beprotiška, ji nė nežino jo - ar jos - vardo! Kodėl griežtai nepareikalavo tėvo to pasakyti? *Nes buvai pernelyg užsiėmusi, mėgindama užsitarnauti jo palankumą,* - sušnabždėjo pašaipiai žiaurus sąžmonės balsas. - Žinėjai, kad jis keistos nuotaikos, *ir išsigandai, kad gali liautis davęs tau pinigų - kas tada su tavimi būtų?* Matė, kad vyras sutrikęs žiūri į ją, ir suprato, kad juokingai atrodytų, jei imtų jo klausinėti, kam šis dirba! - Ar šeiminkas jau atvyko?

Vyras papurtė galvą.

- Dar ne.

- Gal malonėtum paimti mano krepšius? - primygtinai pasiūlė ji.

- Arba galėtum padaryti tai pati?

Ketė netikėdama įbedė į jį akis.

- Atsiprašau?

- Esu inžinierius, - gūžtelėjo pečiais jis. - Ne nešikas.

Ji kažkaip įstengė išlaikyti šypsena. Nėra prasmės pyktis su denio darbininku, bet su jo viršininku apie tai šnektelėti tikrai reikės. Jam teks išmokti, kad su Balfor taip nekalba *niekas*.

- Gal tada galėtum palydėti mane į mano kajutę? - šaltai paklausė ji.

- Su malonumu. - Vyras nusišypsojo. - Sek paskui mane.

Ketė pati savo krepšių nenešė nuo tada, kai ją išmetė iš paskutinės mokyklos. Šitie buvo sunkūs ir griozdiški, o su aukštakulniais, kuriais avėjo, blizgančiu deniu pereiti elegantiškai - tikras iššūkis.

Jei padėtis buvo nepavydėtina, netrukus tapo dar blogiau, nes jie priėjo jos kajutę ir Ketė priblokšta apsižvalgė. Pastarąjį kartą jachtoje buvo apsistojusi labai seniai, bet paprastai visuomet gaudavo geriausią ir prabangiausią kajutę. Kažką netoli denio, kad galėtų ryte išlipusi iš lovos iškart išeiti laukan ir būti pasitikta jūros didybės. Arba kažką šiek tiek toliau, link laivo vidurio - tai reiškia, kad esi stabiliausioje vietoje, apsaugotas nuo pernelyg didelio supimo.

Bet šitai.

Ketė apsidairė. Ji *mažulytė*. Užgriozdintas mažas gultas ir nedidukė spinta. Ant sienų jokių paveikslų ir, dar baisiau, nėra iliuminatorių! Ir kažkas ant durų paliko kažkokį palaikį drabužių! Nutrenkė krepšius ant grindų ir pasisuko į vyrą.

- Klausyk...

- Mano vardas Maikas, - įsiterpė jis. - Maikas Praisas.

Norėjo šiam vyrui pasakyti, kad jai nerūpi jo vardas ir kad dar dienai nesibaigus jam teks ieškotis naujo darbo, bet tuo metu turėjo skubesių reikalų nei pasibaisėtinas to vyro pasipūtimas ir nesugebėjimas deramai dirbti. Ketė giliai įkvėpė.

- Man regis, įsivėlė kažkokia klaida, - tvirtai tarė ji.

- Kodėl?

- Ši kajutė per maža.

- Tokią tau paskyrė. - Jis gūžtelėjo pečiais. - Geriau pasikalbėk apie tai su bosu.

Ketė sugriežė dantimis. Jei tik žinotų, kas tas bosas! Bet dabar tikrai negalėjo nusižeminti ir paklausti šio bereikalingo vyro.

- Turbūt nesupranti...

- Greičiausiai pati nesupranti, - nekantriai

pertraukė inžinierius. – Bosas reikalauja, kad jo darbuotojai susitaikytų ir užsičiauptų – todėl jiems taip gerai ir moka.

– Bet nesu darbuotoja, – paprieštaravo ji. – Aš čia *viešnia*.

Vyras prisimerkė ir jau netrukus kvatojosi lyg ji būtų kažkaip keistai pajuokavusi.

– Argi. Bent jau man sakė kitaip.

Ketė pajuto pirmuosius nuogaštavimo virpulus.

– Apie ką čia kalbi?

Kryptelėjęs galvą link apdaro, kuris iš karto buvo patraukęs jos dėmesį, Maikas ištiesė ranką, nutraukė ją nuo kabliuko ir padavė jai.

Ketė tuščiomis akimis į ją pažvelgė.

– Kas čia?

– O kaip tau atrodo?

Jai prireikė akimirkos susivokti, nes su tokiais drabužiais neteko susidurti.

– *Prijuostė?* – Ketės pirštai tučtuojau suspaudė sunkią medžiagą ir pastūmė atgal jam, o širdis ėmė beprotiškai plakti. – Kas čia, po velnių, vyksta?

Maikas susiraukė.

– Gal geriau sek paskui mane.

O kas kita belieka? Pradėti išsikrauti brangių drabužius, mėginti sukaišioti juos kažkur šitoje skylėje? O gal paklaustyti instinktų, kurie liepė dingti iš šito velniško laivo ir visai pamiršti atostogas jūroje?

Ėjo paskui jį medžiu apmuštų koridorių labirintu, kol Maikas pagaliau atlapojo dvivėres duris ir Ketė su palengvėjimu atsiduso. Štai čia jau panašiau.

Kambarys, kuriame atsidūrė dabar, buvo visiška tos pirmosios skurdžios kajutės priešingybė. Ši buvo tokio dydžio, prie kokių ir buvo pratusi – didinga svetainė su valgomuoju, įrengta kone kaip rūmuose. Lubose blykčiojo įmontuotos lempelės, bet jas užgožė natūrali šviesa, plūstanti pro stumdomuosius kajutės šonuose esančius langus, kurie atsivėrė tiesiai į dieną.

Čia buvo ir stalas, prie kurio patogiai susėstų dvylika žmonių, nors Ketė pastebėjo, kad padengta tik dviem. Ant žvilgančio paviršiaus stovėjo išrikiuoti įvairūs atkimšti buteliai, o ant porceliano lėkščių lašėjo vaškas. Pačiame stalo viduryje puikavosi egzotinių vaisių padėklas, šalimais – krištolinis indas su išsivadėjusiu šampanu ir nerūpestingai numestas šokolado popierėlis....